

Júlia

Világszerte Nr. 1

Caitlin Crews
Athén hajói

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Harlequin Books S. A., 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 617. eredeti címe: *Greek's Last Redemption* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 617. számában, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-436-6

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

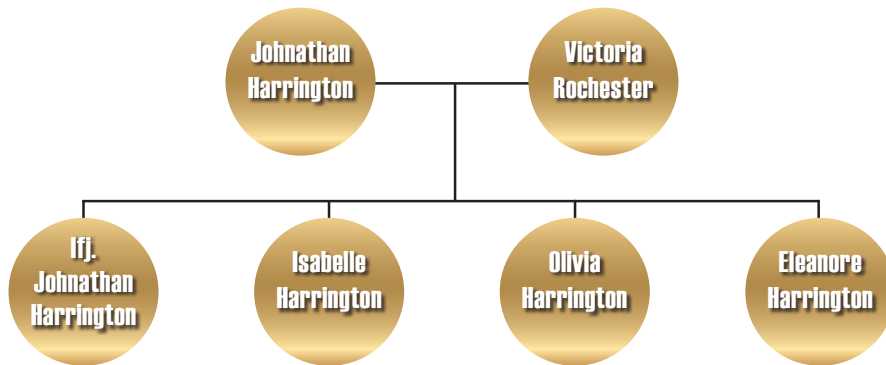
Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

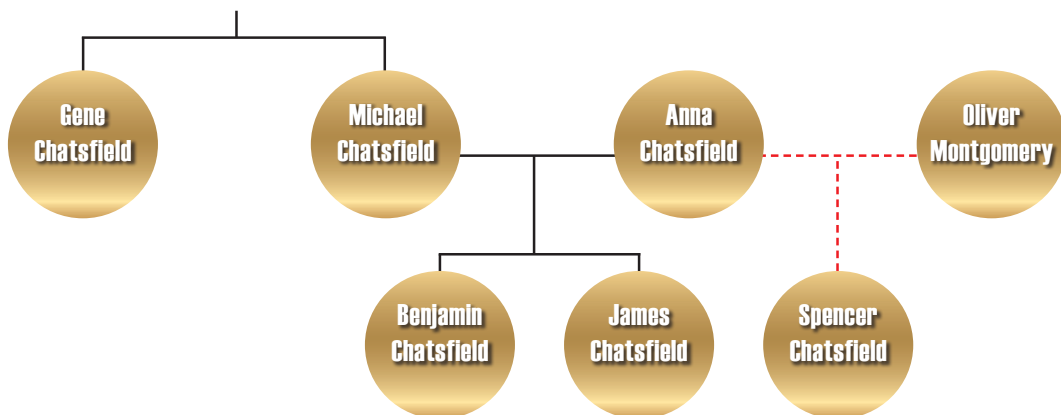
www.bookandwalk.hu

Harrington CSALÁDFA

CHATSFIELD HOTEL A CSALÁDFA

———— Házások és az abból született gyerek

- - - - - Házasságon kívüli kapcsolat és az abból született gyerek

1. FEJEZET

Theo Tsoukatos arca elborult, amikor kinyílt az irodája ajtaja, ugyanis szigorúan utasításba adta, hogy ne zavarják. Az alkalmazottjai általában nagyon komolyan vették a parancsait, hiszen nem szerettek volna szembesülni engedetlenségük következményeivel.

Napról napra egyre jobban hasonlítok az öregemre, gondolta Theo keserű öngúnnyal. Ez a megállapítás persze csak az üzleti életre vonatkozott, mert egyébiránt eszébe sem jutott volna úgy viselkedni, mint rettegett apja. Már egészen kiskorában megfogadta, hogy soha, de soha nem lesz olyan, mint ő.

– Jól gondolom, hogy tűz van az épületben? – érdeklődött epésen a titkárnőjétől, aki benyitott.

– Vagy legalábbis fennáll a gyanú, hogy bármelyik percben bekövetkezhet egy katasztrófa?

– Nem tudok semmiféle tűzről – felelte kimérten Mrs. Papadopoulos, akit a legkevésbé sem sikerült megijesztenie sem a hangjával, sem az arckifejezésével. A középkorú, tyúkanyószerű, őszes hajú asszony leginkább nagynénjére, Despina nénire emlékeztette őt, akit nagyon szeretett. – De ami késik, nem múlik, hiszen a nap csak most kezdődött el.

Theo türelmetlenül felsóhajtott. Azért kérte, hogy ne zavarják, mert most akart felkészülni egy fontos értekezletre, melyet az apja helyett kellett levezényelnie.

A homloka ráncba szaladt, ahogy kibámult a hatalmas panorámaablakon Athén látképére. Görögország fővárosának ideges nyüzsgése, kiapadhatatlan energiája órá is ösztönzően hatott, mióta csak az eszét tudta. Ugyanakkor emlékeztette, hogy minden, ami él és növekszik, óhatatlanul lehanyatlak egyszer, hogy aztán a poraiból újraéledhessen.

Ez volt a családja jelmondata, és egyszersmind jól összefoglalta Theo eddigi élettörténetét is.

Erről tanúskodott a büszkén Athén fölé magasodó futurisztikus Tsoukatos-torony minden egyes köve.

A gazdasági élet éberén és kíváncsian figyelő résztvevői számára immár nemcsak Demetrious Tsoukatos hatalmát és gazdagságát szimbolizálta ez a torony, hanem Theo jelenlétét és növekvő jelentőségét is ebben az ágazatban, mely arról volt híres, hogy a merészséget és a gyorsaságot díjazza, az óvatoskodók és a habozók ellenben többnyire pórul járnak. A Tsoukatos-flotta tulajdonosai azonban nem tartoztak ez utóbbi kategóriába.

Az egykori elkényeztetett aranyifjú és közismert szoknyapecér nemcsak hogy sokat fejlődött az elmúlt négy évben, de egyértelműen sikeres és rettenthetetlen apja nyomdokaiba lépett.

Őt magát is meglepte, mennyire komoly sikereket aratott. Lehet, hogy tényleg a vérében volt a kíméletlen hatalomvágy, ahogy az apja mondogatta. És ez a tulajdonság itt, a családi tulajdonban lévő hajózási társaság központjában nemcsak pozitívnak, hanem egyenesen kívánatosnak számított.

Kár, hogy ehhez képest a magánélete egyenesen katasztrófálisan alakult, ha nem is annyira katasztrófálisan, mint a családfőé. Theót csak az vigasztalta, hogy bár nem boldog, de legalább becsületesen éli az életét. Nem csal meg senkit, nem hazudik, és nem tesz úgy, mintha...

Milyen kár, hogy a környezetében nem sok ember mondhatja el magáról ugyanezt!

Theo megint felsóhajtott, majd ismét Mrs. Papadopoulosra összpontosította a figyelmét, aki megállt az asztala előtt, és feddően végigmérte. A férfi kaján félmosollyal nézett vissza rá. Kedvelte az öreglányt, aki egyenes és fölöttébb hűséges teremtés volt, bármikor tűzbe merte volna tenni érte a kezét. És furcsamód még élvezte is, hogy az asszony nem hunyászkodik meg előtte.

– A felesége az – jelentette ki Mrs. Papadopoulos, és az ajka elkeskenyedett.

Theo ledermedt.

A felesége...

Már hozzászokott ahhoz az ellenőrizhetetlen dühhöz, amely mindig elfogta, valahányszor Holly az eszébe jutott. Ma már hamar lecsendesült a haragja, nem kellett attól félnie, hogy gyűlik-gyűlik, és egyszer csak robban. Majdnem négy év telt el azóta, hogy utoljára látta a nejét. Négy

végtelenül hosszú év, amikor nem láthatta, nem érinthette, nem ízlelhette őt. Mint ahogy nem is fogja látni, érinteni és ízlelni soha többé. Négy évvel ezelőtt ugyanis sikerült egyszer s mindenkorra kiábrándulnia belőle. Még csak nem is neki kellett kitalálnia az igazságot, Holly maga vallott be mindent.

Hogy az ördög vinné el!

Theo nem érezte képesnek magát arra, hogy ezen gondolkodjon, és nem is akart ezen gondolkodni. Legfőképpen nem itt, a munkahelyén, ahol mindig, minden körülmények között szerette megőrizni a nyugalma és a hidegvérét.

Nem, soha többé nem fogja kihozni a sodrából az a kis kígyó!

Nem is értette, mi ez az egész. Hogy miért esik hirtelen nehezére az is, hogy levegőt vegyen. Hiszen már rég túl kellene lennie Hollyn is, a házasságukon is. Úgy kellett szántsándékkal ellazítania a kezét, mely akaratlanul is ököbe szorult, és kétségbeesetten próbált olyan szenttelennek látszani, amilyennek négy év elteltével lennie kellett volna.

– Ha a feleségeről van szó, akkor nem csupán elfoglalt vagyok, de ráadásul még az érdeklődés szikrája is hiányzik belőlem – mondta, ám a hangja még nem volt olyan magabiztos, mint szerette volna. – Ezt már igazán tudhatná, Mrs. Papadopoulos. Teljesen hidegen hagy a feleségemnek az a mániája, hogy időnként szeret e-mail- és hangüzeneteket hagyni nekem, holott erre semmi néven nevezhető oka nincsen...

– Uram!

Theo nem is tudta, mi lepi meg jobban: hogy a titkárnője félbe meri szakítani, vagy inkább az, hogy a középkorú asszony még mindig rezzenéstelen arccal áll előtte, és szigorúan méregeti.

– A neje azt állítja, hogy nagyon fontos.

Theónak sok mindenhez volt kedve most, csak ahhoz nem, hogy Hollyra gondoljon, akit a családja csak úgy becézett, hogy „Theo jól megérdemelt büntetése”. És a férfi sötét pillanataiban hajlott rá, hogy igazat adjon nekik, hiszen hirtelen felindulásból nősült meg, valójában soha nem is akart házasodni. Aztán mégis elvett egy lélegzetelállítóan szép, de hazug és csalárd teremtést, aki ártatlan kislánynak álcázta magát.

Szégyenletes, mennyi időt tölt azzal még ma is, hogy próbál görcsösen nem gondolni Hollyra. Ilyenkor szokott lemenni az edzőtermébe, hogy aztán megszállottan püfölje a bokszsákokat vagy más ellenfeleket. Esetleg végkimerülésig izzadjon a futópádon, miközben azon erőlködik, hogy ne gondoljon Holly házasságtörésére, amelyet a fiatalasszony nyíltan megvallott neki. Egy turistával bújta ágyba, akinek még a nevét sem tudta...

De most nem akart a lelki szemei előtt újra és újra megjelenő gyötrelmes jelenetekre gondolni, melyek azt a benyomást keltették benne, hogy ő maga is szemtanúja volt ennek a gyalázatos félrelépésnek. Nem akart szembesülni azzal, milyen ostoba is volt, amikor felült Holly hazugságainak. Pedig gondolhatta volna, hogy ez lesz a vége.

Négy év telt el azóta, hogy belevetette magát a munkába, és minden erejét a családi vállalat felvirágoztatására áldozta. Ez is egy módja volt annak, hogy felejtse. Hogy kiűzze az emlékezetéből annak a csalfa, hazug teremtésnek a képét, akit feleségül vett, és aki minden szempontból tönkretette. Nem elég, hogy rajta nevetett az egész világ, Theo ráadásul úgy érezte, mintha kitépték volna a szívét a mellkasából. A szívét, aminek a létezéséről sem volt tudomása, mielőtt Hollyt megismerte volna.

A leginkább azért haragudott a lányra, mert a szülei lélektelen, érzelemmentes kapcsolatának szintjére alacsonyította le a házasságukat.

Holly volt az élő, lélegző és két lábon járó bizonyítéka annak, hogy ő felsült. Hogy okkal csalódott benne az apja. Hogy tényleg elfecsérelte az ifjúkorát, és szégyent hozott a névre, amelyet visel.

Theo gondolni sem szeretett az érzésekre, melyeket ez az ellenállhatatlan, szőke, amerikai szirén keltett benne. Holly azt a látszatot tudta kelteni, mintha odalenne érte, nem csoda, ha ő teljesen belebolondult alig egy hét leforgása alatt. És aztán nem telt el egy fél év sem a romantikus villámesküvőt követően, az ifjú feleség máris megcsalta a férjét.

Theo senkit nem hibáztathatott, egyedül csak önmagát. Mindenki óva intette ettől a házasságtól,

de hiába. A férfi nem akarta észrevenni, hogy az ártatlan és bájos fiatal lány, aki az édesapját gyászolta, a valóságban nem más, mint egy pénzéhes hárpia. Igen, a szépséges leányzó, aki olyan meghatóan tudta meresztgetni a nagy, kék szemét, valójában csak jó partira vadászott, és azon a héten Szantorinin ő volt a legnagyobb fogás.

– Te vagy az utódom, a Tsoukatos-vagyon első számú örököse! – mennydörögte annak idején az apja. – Az a lány meg egy senki! Egy ilyen nő arra jó, hogy kiszórakozd magad, feleségül semmi esetre sem veheted, fiam.

Apja is, öccse is könyörögtek neki, hogy térjen észhez, de Theo nem volt hajlandó megmásítani az elhatározását. Majd pont az apjától fogad el tanácsot házassági kérdésekben – attól az embertől, aki lépten-nyomon megcsalta az édesanyját! Vagy Braxtól, aki akkor éretlen tacsó volt még.

Miután a rokonai rájöttek, hogy Theo nem hallgat az okos szóra, megpróbálták legalább arra rábeszélni, hogy házassági szerződéssel biztosítsa be magát anyagilag.

A férfi azonban ezt a tanácsot sem fogadta meg. Igazából soha nem hallgatott az apjára, már Holly előtt sem, amikor meggyőződéses hedonistaként élte a dúsgazdag aranyifjak gondtalan és élvezetes életét. Ám aztán jött egy formás kis szőke, aki rávillantotta a nagy, kék szemét, aztán rámosolygott, és Theo egyszerre elveszett.

A mostani megalázó helyzete volt a büntetés azért a bő fél évért, amikor önfelelt boldogságban, a szerelemtől elvakultan élt.

Mert igazából megalázónak érezte, hogy még mindig házasok. Akkoriban nem akart válni, és ezt meg is magyarázta. Nevezetesen: nem adja meg azt az elégtételt Hollynak, hogy sietve megszakít vele minden kapcsolatot, mert a lány akkor azt hihetné, mély csapást mért rá a hűtlenségével.

Így aztán továbbra is házasok maradtak. Négy és fél év telt már el az óta a nyár óta, amely a legforróbb volt az elmúlt tíz évben Görögországban. És négy a szakításuk óta. Theót négy éve gyötörte ugyanaz a hideg, engesztelhetetlen düh. Nem akarta szeretni és kívánni Hollyt, és megesküdött, hogy előbb ugrik a tengerbe Szantorini szikláiról, mint hogy visszavegye, de ezek után arra sem volt hajlandó, hogy visszaadja a lány szabadságát. Könyörödjön csak könnyek között, térden állva! Akkor esetleg...

Theo egyenes, őszinte ember volt. Egyszerű szabályok szerint élte az életét. Szemet szemért, megaláztatást megaláztatásért.

– Ifjú hitvesemre jellemző, hogy szeret elefántot csinálni a bolhából – vágta oda harapósan, mire a titkárnő sztoikus nyugalommal elmosolyodott. – Amit ő fontosnak tart, az valószínűleg csak a számlája jelenlegi állása...

– Nem, Mr. Tsoukatos, szerintem ennél komolyabb dologról lehet szó.

Mrs. Papadopoulos igencsak próbára tette Theo türelmét, ami egyébként sem volt végtelen. Már így is sokkal több időt veszített Holly miatt, mint kellett volna. A szeme sarkából végigmérte az olvasatlan e-mailjeinek listáját a számítógépe képernyőjén. És akkor még ott van a prezentáció is, amellyel az értekezletig el kell készülnie!

– Ezt, gondolom, ő mondta magának.

– Mrs. Tsoukatos videohívást kezdeményezett. – Az asszony ekkor letett az asztalra egy tablettát, melyet egész idő alatt a kezében tartott. – Parancsoljon, uram! – Azzal tapintatosan visszavonult.

Theo idegesen meredt Holly kimerevített képére a képernyőn, mintha attól félne, hogy a nő mindjárt kiugrik onnan, és újfent tört dőf szegény, sokat szenvedett szívébe.

Szedd már össze magad! – parancsolt magára, aztán kinyújtotta a kezét, hogy bontsa a vonalat, ám egy pillantás a fiatalasszony sápadt arcára eltérítette a szándékától. Még mindig hatással volt rá Holly, még mindig szívdobogást okozott neki a látványa, még akkor is, ha gyűlölte magát a gyöngeségeért. Szinte megbűvölten bámulta a lány finom arcát, mely láthatóan megváltozott az elmúlt néhány évben.

A napbarnított, kerek arcú, derűsen mosolygó teremtes, aki már az első pillanatban elvárásolta Theót búzaszőke sörényével, vékonyabb és komolyabb lett. Valahogy felnőttesebb. Bár ezt a különféle lapokban időnként megjelenő képekből a férfi már egyébként is tudta. Mint ahogy azt is, hogy Holly immár szigorú kontyba csavarva viseli csodás haját.

A sminkre régen sem fektetett nagy hangsúlyt, viszont máshogyan öltözködött. Ez a ruha – annak alapján, ami a monitoron látszott belőle – nyilvánvalóan egy méregdrága tervező egyedi alkotása lehet.

Az igazi, eredeti Holly Holt eltűnt, már ha egyáltalán létezett valaha.

Theo nyelt egy nagyot, aztán Holly Tsoukatosra szegezte égő pillantását, az elhivatott jótékonykodóra, aki számos nagyszerű ügyet támogatott a férje pénzéből. A férje pénzéből, akitől az elmúlt időszakban teljesen elidegenedett.

Ördög és pokol!

Theo legalább annyira haragudott magára, mint Hollyra és erre a fonák helyzetre, amelybe csöppentek. Fel nem foghatta, miért emészti magát négy év után is ezért a „semmi különös” kis amerikai lányért. Hogyan tudta őt, a tapasztalt nőcsábászt megbabonázni egy csöppet sem rafinált, vidéki teremtés?

Az, aki itt van a képernyőn, az az igazi Holly, gondolta. Ez a hűvös, kimért nő, aki más vagyonából jótékonykodik, és akivel legfeljebb telefonon beszélt mostanában.

Dühösen káromkodva végül csak lenyomta a gombot, mely lehetővé tette a beszélgetést.

– Mit akarsz? – kérdezte nyersen, anélkül hogy megpróbálta volna elrejtetni, mit érez valójában.
– Halljuk, sikerült már kiforgatnod minden vagyonomból?

A jól megtervezett és kitalált videobeszélgetés katasztrófába torkollott.

Erre Holly már akkor rájött, amikor Theo bejelentkezett. Azon nyomban semmivé vált nagy nehezen összegyűjtött bátorsága, elszántsága, sőt, ami még rosszabb, a hangja sem nagyon akart engedelmeskedni neki.

Micsoda szarvashiba!

És ez csak az utolsó volt azon hibák sorában, amelyeket Theo felbukkanása óta elkövetett. A férfi mindig is lenyűgözte, már a legelső pillanatban, amikor találkoztak. Most is elég volt, hogy meglátta impozáns íróasztala mögött, égő szemmel, lehengerlőn. Hosszú évek elteltével a férfi most ismét betoppant Holly magányos, vigasztalan életébe, és a puszta látványa elegendő volt ahhoz, hogy a lány vére lángra lobbanjon.

Theo arcán ellenben semmi más nem látszott, kizárólag tajtékzó düh.

Ránézni a férjére vagy hallani a hangját olyan volt Hollynak, mint testi érintkezésbe kerülni vele – különösen, mióta nem voltak már szeretők. Nem sok telefonbeszélgetést folytattak ugyan az elmúlt négy év során, és ezek alkalmával is mindig pénzről beszéltek, mégis, Holly mindannyiszor így érzett. Most különösen, hogy láthatta is Theót. A férfi szeme olyan fekete volt, és tüzes, mint a legjobb görög kávé, amelyet a régi szép időkben Theo az ágyban szolgált fel neki. Akkor, amikor Holly még nem tett tönkre mindent...

Harag süttött ebből a fekete szempárból, és erről árulkodott a férfi összeszorított szája, megfeszülő álla is. Holly szinte a bőrén érezte a Theóból áradó gyűlöletet, és annyira megijedt, hogy egész testében remegni kezdett. Boldog lehetett, hogy nem szemtől szemben állnak egymással, hanem van köztük vagy hatezer kilométer.

Miért, mire számítottál? – szólalt meg az agya rejtett zugában egy gúnyos kis hang, mely a megszólalásig hasonlított szegény, megboldogult édesapjára... isten nyugosztalja! *Hát persze hogy gyűlöl téged, és ezt csak magadnak köszönheted.*

Ha valakinek, neki aztán tudnia kellett volna, hogy nem szabad ekkora kockázatot vállalnia. Holly édesapja sem tudta soha elfelejteni a feleségét, Holly édesanyját, aki elhagyta őket, bár ő soha nem nevezte gyűlöletnek az asszony iránti érzéseit. Azt mondta, ő „gyászol”. Hollynak azonban, aki kislány volt még akkor, együtt kellett élnie azzal a fájdalommal, amelyet az anyja okozott neki, amikor otthagya a családot.

És most ott találta magát ugyanannak az érzelmi tornádónak a közepén, amely a feje tetejére állította az apja és az ő életét. Csak most egyedül ő volt a célpont.

Theo hanyagul hátradőlt a bőr főnöki forgószékekben, a papírokkal megrakott íróasztal mögött. Fekete haja, mely szokás szerint leheletnyivel hosszabb volt az üzleti körökben elfogadottnál, kissé

összeborzolódt, de így is legalább olyan vonzó volt, mint amilyenek Holly emlékezett rá. Sőt, talán még vonzóbb. Most is ugyanaz a tökéletes Adonisz volt, mint régen, akinek a teste egy atlétáéval, arca pedig egy görög istenével vetekszik. Holly egy másodpercre lehunyta a szemét, és elkínzottan felsóhajtott. Gyűlölte magát a gyöngeségeért. Meg azért is, amit a férfival tett. Pontosabban: amiért azt állította, hogy megtette.

De akkor is megkeseredett a szája íze, ha az elhamarkodott esküvőre gondolt, meg arra a nagy érzelmi szakadékra, amelybe azt követően belezuhant. Így visszatekintve Holly megbánásként értékelte akkori érzéseit, ami azért mégiscsak elfogadhatóbb érzélem, mint a gyűlölet. Sokáig úgy érezte, megfullad, aztán megtanult együtt élni örült tettének következményeivel.

Most mégis csaknem ellenállhatatlan volt a késztetés, hogy kinyújtsa kezét a képernyő felé, és megérintse Theo bronzszínű bőrét, belemerítse ujjait sűrű hajába, közelebb hajoljon hozzá, és belélegezze férfias illatát. És még jobban vágyott az ajka ízére, meg a...

Holly összeszedte magát. Be kell látnia, hogy nincs visszaút. Semmi értelme felszakítani a régi sebeket, és ez nem is lenne tisztességes Theóval szemben.

Másrésről viszont hogyan éljen tovább a férfi nélkül? Bármennyit gondolkodott is ezen a kérdésen, nem talált választ. Ő maga idézte elő a kialakult helyzetet, egyedül csak magát hibáztathatta. De ahelyett, hogy beletörődött volna a boldogtalanságba, kétségbeesetten kereste a lehetőséget a hibák kijavítására.

Abbéli félelmében, hogy úgy jár, mint az apja, inkább eljátszotta az anyja szerepét. De rájött, hogy képtelen így élni. Tennie kell valamit, hogy a helyzet megváltozzék! Bármit!

Tudta jól, hogy nehéz dolga lesz, még mielőtt felvette volna a telefont. De az, hogy most láthatta Theót, teljesen kikészítette.

A férfi a képernyőn keresztül is képes volt ugyanazt a lehengerlő hatást gyakorolni rá, mint annak idején Szantorini szigetén, amikor egy étteremben először találkoztak. Holly, aki európai körutazása keretében a kis görög szigetre is eljutott, az ablaknál ült, a délutáni jegeskávéját szürcsölte, és természetesen fogalma sem volt róla, milyen óriási fordulatot vesz az élete a helyiségbe lépő idegen fiatalember jóvoltából.

– Holly!

Theo nyers hangja riasztotta fel a töprengéséből. Ahogy a férfi kimondta a nevét, abba a lány minden idegszála belebizsergett. Még szerencse, hogy ő nem tudhatja ezt. Meg azt sem, hogy Holly bolond szívében még mindig nem hunyt ki egészen a remény.

– Nem érek rá egész nap veled telefonálni. Dolgom van, ha nem tudnád. – A férfi ajkán kesernyés mosoly játszott. – Különben sem hiszem, hogy bármi mondanivalóm lenne számodra. Olyasmit egészen biztosan nem mondhatok neked, ami elbírná a nyomdafestéket.

Óriási volt a kísértés, hogy Holly most azonnal az arcába vágja az igazságot, de nem merte megtenni. Tudta, hogy a férje nem hinne neki. Azok után, amit négy éve az arcába vágott, biztosan nem hinne. Annak idején Holly szántszándékkal meggyűlöltette magát Theóval, mert tudta, hogy a férfi csak így engedi majd el.

Most emlékeztette magát erre a szomorú színjátékra, mert nem akart veszíteni, még mielőtt egyáltalán elkezdődik a csata.

Mosolyt erőltetett az arcára. Ennek a mosolynak persze semmi köze nem volt ahhoz az édes és ártatlan mosolyhoz, amellyel öt éve Theót megbabonázta. Ez egy megfontolt, tartózkodó mosoly volt, amelyet a magányos években sajátított el, akkor, amikor Theo nélkül próbált boldogulni az életben.

Hogy is hihettem, hogy valaha ismét boldog lehetek, miután elhajítottam a boldogságomat, és feláldoztam életem szerelmét, csak hogy a sorsnak elébe menjek?

Hollynak ugyanis azt tanította az apja, hogy aki a kelleténél jobban szeret, az elkerülhetetlenül úgy jár, mint ő. Márpedig Holly nem akarta magányban és boldogtalanságban tölteni az egész életét, ezért megelőzendő, hogy a férje elhagyja őt, inkább ő taszította el magától. Azt hitte, a megcsalásról szóló mesével eléri, hogy Theo azonnal benyújtsa a válókeresetet, és végérvényessé tegye a szakításukat.

De tévedett.

Így aztán most újra a tettek mezejére kellett lépnie, hogy teljesen szabad lehessen.

– Ó, szóval sok a dolgod? – ismételte meg gúnyosan. – Mondd csak, tényleg olyan fárasztó apuci birodalmában trónörököst játszani?

Theo arca egy pillanatra eltorzult a dühtől, de aztán ismét maszkká dermedt.

– Kötözködni akarsz? A jellememet kritizálsz? Vigyázz, Holly, nehogy pórul jársz! Ez ingoványos terep, te is tudod.

– Bla-bla-bla! – A lány a szemét forgatta, és legyintett egyet. – Már megint a régi nóta, mi? Kurvázz csak le nyugodtan, Theo, ne kímélj! Ez az, amire négy éve vágysz, nem?!